

денъ, при всичкитѣ молби и настояванія на владиката. И славниятъ радетель за духовна просвѣта и свобода на българщината почина (1857 г.), недочакалъ това утвърждение. Едва на 21 май 1858 г. е било утвърдено съ Височайша заповѣль учреждаването въ Одеса на дружество подъ казване — *„Настоятелство Одескихъ Болгаръ собирающихъ пожертвованія по Имперіи для бѣдныхъ болгарскихъ православныхъ церквей и училищъ“*. Уставътъ на Инокентия не билъ одобренъ, а самъ св. Синодъ издалъ на 26 окт. 1860 г. една временна инструкция въ 13 пункта, ксито и съставили подобие на уставъ за станалото отсетне тъй известно и толкова заслужило на народа ни Одеско българско настоятелство. Организацията на настоятелството е била оставена предишната: по § 6 въ рѣшетѣ на попечителя е била съсрѣдоточена цѣлата действителна власть, а такъвъ по право е билъ Херсонскиятъ и Таврически архиепископъ или, като неговъ замѣстникъ, викарятъ му. Такъвъ, следъ смъртъта на Инокентия, е билъ високопреосвещ. Димитрій (Муретовъ). Попечительтъ, споредъ инструкцията, при разпредѣление на пожертвуванията и при надзираване действията на Настоятелството трѣбва да има предъ очи: а) да се снабдяватъ съ необходими потребности българскитѣ православни църкви, гдето поради оскудностъ на епарийскитѣ срѣдства, това се окаже необходимо; б) да се подпмагатъ съществуващитѣ сега училища съ възможни срѣдства и да се съдействува за откриването на нови, като се подпмагатъ учредителнитѣ съ материялни срѣдства; в) да се полагатъ грижи за образуването въ духъ на православието на способни пастири на църквата и наставници за училищата; г) по възможностъ да се помага на млади българи, които отъ любовъ къмъ науката идватъ въ Русия да се учатъ, като се стареа да си помѣстватъ въ такива учебни заведения, които сж признати, че отговарятъ на българскитѣ нужди; д) да се помага на лица, които се занимаватъ съ съчинителство и български преводъ на полезни за народа книги, като се взематъ мѣрки за издаването имъ и разпространението имъ въ България; е) да се даватъ по възможностъ и при известни условия временни помощи на българи, които се намѣрватъ въ голѣма нужда.

Сжщинската, важна и плодovitа дейностъ на Настоятелството започва едва отъ 1861 г. Въ това ще се убедимъ, като вземемъ предъ видъ факта, че отъ 2 февр. 1854 г. до 2 февр. 1861 г. Наст. е събрало само 15,522 рубли — сума наистина нищожна за единъ срокъ отъ 7 години. Но съ съживяването и разцвѣта на държавния и общественъ животъ въ Русия презъ царуването на Царя-Освободителя Александъръ II, за Настоя-